

„În virtutea apelului din revista «Teatrul», prin care solicitați opinia spectatorilor, și considerînd că o premieră absolută constituie un eveniment teatral ce trebuie cunoscut în toată țara, cu emoția și condescendența de rigoare, vă trimit opinia mea asupra spectacolului *Manechine fără cap* de I. D. Șerban — premieră absolută la Teatrul «V. I. Popa» din Birlad.

Sînt de profesie inginer la Întreprinderea «Rulmentul»-Birlad și, în timpul liber (cît mai am), îmi face plăcere să mă apropiu de teatru...

...I. D. Șerban, investigînd universul industrial, ne dezvăluie, cu un pătrunzător simț de observație, har comic și subtile accente satirice, disputa între inerție și schimbare, între rutină și inițiativă, între conservatorism și spirit novator dintr-un mare combinat textil, în care pivotul principal este inginera Alexandrina Matei, conturînd, cu această ocazie, un personaj feminin nou, un caracter puternic...

...Nu putem trece cu vederea însă unele carențe ale textului, care constau, în primul rînd, în liniaritatea și previzibilitatea acțiunii dramatice, datorită lipsei de gradație ritmică și a unui conflict mai puternic, fabulația fiind susținută mai ales de replică și dialog, precum și finalul (deși se spune că sfîrșitul nu mai are importanță), cam dulceag-sentimental.

...Regizorul Constantin Dinischiotu, cunoscînd bine colectivul de actori ai teatrului și folosind o distribuție omogenă, cu ample disponibilități pentru comedie, într-o viziune realistă cu o ușoară tentă spiritual-parodică, a realizat un spectacol plăcut. Cred totuși că în unele cazuri s-a mers prea mult pe supradimensionarea unor aspecte și efecte comice de calitate artistică îndoielnică, pînă la folosirea unor expresii grosiere, pentru obținerea unor succese facile, în detrimentul reliefării mai accentuate a substanței și mesajului politic.

Din punct de vedere al interpretării, remarcăm în primul rînd pe Virgil Leahu, care se distinge redînd cu dezinvoltură

trăsăturile unui director administrativ retrograd: grav și afectat, servil și adulator, ridicol și intrigant, nuanțînd cu mult haz toate aceste ipostaze ale rolului. Dana Tomiță conturează convingător (dar mai are nevoie de un plus de patos) profilul unei personalități feminine cu un summum de calități: inteligentă și energică, perseverentă și tenace, voluntară și spirituală, exigentă și înțelegătoare. Constantin Petrican și Ștefan Tivodaru, cu precizie și profesionalism, creionează cu fidelitate personajele conform viziunii autorului.

Sub posibilitățile cunoscute, Elena Petrican, poate și datorită textului, fără prestanță și personalitate, dă o imagine deformată asupra a ceea ce este și trebuie să fie secretarul de partid al unui mare combinat. O notă total discordantă face Doru Zaharia în rolul inginerului șef Emil Stancu, artificial și inexpressiv, crispat și exterior, cu o interpretare la nivelul diletantismului.

EUGEN RADU LAZĂR

R. Acordînd, cum pe bună dreptate spuneți, atenția cuvenită premiei pe țară a unei piese românești, publicăm chiar în acest număr opiniile criticului teatral Alice Georgescu asupra spectacolului Manechine fără cap de I. D. Șerban la Teatrul „V. I. Popa” din Birlad. Facem loc în paginile revistei și citorva fragmente din cronică propusă de dumneavoastră, pentru care vă mulțumim.

Liviu Manolache, str. Nada Florilor nr. 2, sector 2, București.

După cum vedeți, revista „Teatrul” a venit în întîmpinarea sugestiei dumneavoastră, inițînd un permanent dialog cu cititorii. Sîntem în așteptarea opiniilor dumneavoastră despre diferitele aspecte ale vieții teatrale, așa cum le vedeți, ca cititor al revistei și ca spectator de teatru.